נקיטין

פ' וירא תשפ"ז לפ"ק

מרומם זיין עבודת התפלה וקדושת ביהמ"ד מיט די "קיילינג קבלה" נישט צו רעדן ביים דאוונען

קרן תוספות יום טוב

גליון תס"ה

הוא מושיענו

סיפורי ישועה מכלי ראשון בזכות הקבלה בקדושת התפלה

דאָס נישט ענטפערן דעם טעלעפאָן אינמיטן דאַוונען, האָט מיר געמאַכט פאַרלירן $100,000!!!

פאָלגענד איז אַ גאָר וואונדערליכע מעשה, וואָס אַ ליינער שיקט אַריין ערשטהאנטיג, מיט אַלע דעטאַלן. עפּעס וואָס האָט מיט אים אליין פאַסירט.

ער הייבט אָן קודם מיט אַ התרגשות מיט די ווערטער: **"דאָס נישט ענטפערן דעם טעלעפאָן אינמיטן דאַוונען, האָט מיר געמאַכט פאַרלירן $100,000, אבער האט מיר געבראַנגט פארדינסטן בעז"ה פון 500,000 דאָלער!"**

דאן הייבט ער אָן דערציילן ווי פאָלגנד:

איך וויל מיטטיילן מיין פערזענליכע מעשה, ווייל איך גלייב אז עס קען געבן חיזוק און אינספּיראַציע פאַר אַנדערע. איך האָב אויך צוגעזאָגט, אז ווען איך וועל זען אַ ישועה, וועל איך עס מפרסם זיין לרבים.

קודם כל וויל איך קלאר מאַכן: איך בין אַ פּשוט'ער איד, וואָס ארבעט שווער פאַר פרנסה. איך בין נישט קיין בן תורה, אָבער עפּעס אַ חשוב'ער איד; איך בין אַן איינפאַכער 'ארבייטער', וואָס פירט אַ ביזנעס, און מוטשעט זיך מיט דעם טאג-טעגליכן דרוק פון פרנסה.

ב"ה, שוין העכער זעקס יאָר וואָס איך בין מקפיד נישט צו רעדן ביים דאַוונען. די לעצטע צוויי יאָר האָב איך דאָס שוין געמומען אַ שטאַפּל ווייטער: איך לעש אויס דעם סעלפאָן אינגאַנצן, אָדער לאז איך עס אינדערהיים בשעת'ן דאַוונען.

פשוט, נישט קיין מדריגה-זאַך, נאָר איך וויל נישט ווערן געשטערט פון גאָרנישט בשעת ווען איך רעד צום מלך מלכי המלכים! מיין מח, מיין מחשבה, זאָל נישט פליען אין ערגעץ, סיידן אינעם סידור'ל, און אין מיין תפילה צום בורא עולם.

דורכאויס די יארן האָב איך געזען אַ מורא'דיגע ברכה והצלחה, סיי אין מיין ביזנעס, און סיי אין מיין פערזענליכן לעבן. איך גלייב באמונה שלימה, אז אַלעס איז אינעם זכות פון מיין זהירות יתירה צו דאַוונען מיט אַ ריינער כוונה, און נישט ווערן געשטערט פון קיין שום זייטיגע זאַך.

איך וויל זיך אויך באַדאַנקען פאַר די געוואלדיגע עבודת הקודש וואָס איר טוט, אין מעורר זיין אידישע קינדער, און פאַר אייער חלק אין מחזק זיין מיין קבלה צו דעם ענין.

יעצט צו מיין מעשה.

*

איך ארבעט אין די קאָנסטרוקציע אינדוסטריע דאָ אין ניו יאָרק. ליידער איז עס אין דעם פעלד נישט קיין זעלטענע זאַך, צו זען ווי מענטשן שרייען אויף סאָב-קאָנטראקטארס און 'וועניאָרס', אָדער פירן זיך אויף צו זיי אָן קיין רעספּעקט.

כאטש מיין

המשך אויף עמוד ב'

דר' בוכ בון

מיליאָן

וועלט א מילאָנער

שרייבט אייך איין, נעמט די קבלות, און זייט קונה ביידע וועלטן!

212.299.9185

Fax: 212.244.6551
million@ktyt.org

כְּדָבָר הָאָמוּר

פנינים ומרגליות על הפרשה בענייני תפלה

אַל נָא אֲחַי תָּרֵעוּ

דאס וואָרט 'נא' איז א לשון פון בקשה (עי' ברכות ט.), דאס הייסט תפילה.

די סימן צו וויסן אויב א תפילה איז געווארן ריכטיג אפגעראכטן איז, אויב פארן דאוונען האט א מענטש געהאט א שטארקער שונא, און נאכן דאוונען שפירט ער פלוצלינג אין זיין הארץ, אז ער וועט א געטרייער פריינט צו 'ענעם מענטש, איז דאס א סימן מובהק אז די תפילה איז געווען כראוי, און עס האט איבערגעלאזט א שטארקע רושם, און א טיפע השפעה דארט אויבן אין הימל.

דאס איז דער טייטש פון **אל נא אחי תרעו**. 'אל נא', עס קען נישט אנגערופן וועלן קיין תפילה, אויב 'אחי תרעו', דאס הייסט אויב ער האט נאך א שלעכטע מחשבה אויף זיין חבר. (דברי ישראל)

סוֹד שַׁדַּי קָדֵשׁ

קדושת ביהמ"ד במשנתם של בעלי ההילולא

הרה"ק רבי **שלום פערלוב** זצ"ל
מקוידנוב בראשית – ב"י חשון תרפ"ב נ"פ"ק

יָדוּעַ מִזּוֹהַ"ק וְכַמָּה סְפָה"ק הָאסוּר לְאִשְׁתָּעִי בְּבֵי כְּנִישְׁתָּא... ע"כ יְזָהֵר לְפָחוֹת מְאֹד מְאֹד שֶׁלֹּא לְאִשְׁתָּעִי בְּעוֹד שֶׁהַצִּבּוּר מִתְפַּלְּלִין הַגַּם שֶׁהוּא אֵינוֹ מִתְפַּלֵּל עִכְשָׁיו.

(משמרת שלום, טו, ג)

הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ

סיפורי ישועה מכלי ראשון בזכות הקבלה בקדושת התפלה

'טיעם' און איך, האָבן ב"ה געווענליך נישט אזעלכע באַהאַנדלונגען, דער אויבערשטער העלפט, און מיר האַנדלען נאָר מיט רעספעקטפולע אָרנטליכע קליענטן, האָב איך שוין אבער בייגעווואוינט גענוג דערפון אין דעם אינדוסטריע.

המשך פון עמוד א'

דעם פאַרגאַנגענעם זומער איז ביזנעס געווען שוואכער ווי געווענליך. אַזויווי אַסאך מענטשן זענען געווען אין דער קאָנטרי, און בכלל זומער 'שלאפן מענטשן איין', זענען די פּראָיעקטן געגאנגען זייער פאַמעליך, און מיר האָבן אַקטיוו געזוכט אַריינצוברענגען נייע דזשאבס.

איין טאָג באַקום איך אַ טעלעפאן קאָל פון אַ 'סייט-מענעדזשער' פון אַ געוויסע קאנסטראקשן קאָמפּאַני, מיט וועמען מיר האָבן שוין אַמאָל געהאבט געארבעט. ער וויל מיר זאָלן אַריינשיקן אַ 'פּראָפּאָוזעל', פאַר אַ היבש גרויסן פּראָיעקט פאַר איינעם פון זייערע קליענטן.

פיין. איך האב זיך תיכף צוגעכאפט דערצו; אַ גרויסער פּראיעקט אין אזא פארשלאָפענער סעזאָן, איז דאך ממש ווי אַ טראָפּן וואַסער אין אַ זוניגן מדבר-טאָג. איך האב זיך באלד אריינגעלייגט דערינען, און מיר האָבן אויסגעארבעט די פרייזן.

איך רוף אים צוריק: די פּראָפּאָוזעל – דאָס טייטש דער פרייז פאר דעם פּראיעקט – קומט אויס נאָנט צו הונדערט טויזנט דאלער. אַ באַדייטנדע סומע: $100,000.

איך האָב געהאַט אַ שטאַרקע צווייפל, צי איך זאָל נעמען דעם דזשאב אָדער נישט. מצד אחד, איז עס נישט געווען פונקט די סארט פּראָיעקט וואָס מיר טוען געווענליך. יעדע קאמפאני גלייכט צו טון עפעס אין וואָס זיי צייכענען זיך אויס, ווייל טאָמער נישט, איז דא אַ ריזיקע אַז די אַרבעט וועט נישט גוט דורכגעפירט ווערן. מצד שני, איז ביזנעס געווען שוואַך, און מיר האָבן געדארפט די ארבעט.

בקיצור, איך דריי זיך אַהין און אהער, און קען נישט מחליט זיין וואס צו טון. יענעם אינדערפרי ביים דאַוונען, האָב איך געבעטן דעם אויבערשטן: "העלף מיר, שיק מיר אַ סימן וואָס איך זאָל טון! זאל איך עס אָננעמען אָדער נישט".

ווען איך קום אַהיים פון דאַוונענען, קוק איך אויפן פאון – וואָס איך האָב איבערגעלאָזט אינדערהיים – און איך זע: דריי 'מיסד קאָלס' פון דעם זעלבן סייט-מענעדזשער.

אַלע דריי, פונקט אין די צייט וואָס איך האָב געדאַוונט.

איך רוף אים צוריק און אַנטשולדיג זיך: 'איך האָב געהאַלטן אינמיטן דאַוונענען'.

ווי נאָר ער הערט דאָס, הייבט ער אָן שרייען אויף מיר קולות וברקים:

"ווען איך רוף, מוזטו אויפהייבן דעם פאָון! עס אינטערעסירט מיר נישט צי דו דאַוונענסט אָדער דו לערנסט. ווען איך רוף – דאַרפסטו ענטפערן!"

יעצט לאָמיר פאַרשטיין זייער קלאָר: אין קאנסטראקשן איז דאָ דרוק, דרינגנדע קאָלס, 'סטרעספולע' סיטואַציעס. איך קען דאָס געווענליך הענדלען. ס'קען זיך אלעס מאכן, און 'אויב ווילסטו זיין אין דער קיך, דאַרפסטו קענען נעמען די היץ...'

אָבער דאָסמאָל איז עס געווען אנדערש.

אַז אַ מענטש זאָל מיר זאָגן אין פנים אריין, אז 'אפילו ווען איך דאַוונען אָדער לערן' – מוז איך ענטפערן זיינע טעלעפאָן קאָלס?!

דאס איז איבערגעטראטן דעם גבול!

אין יענע סעקונדע האָב איך עס געשפירט: **דער אויבערשטער האָט מיר פונקט יעצט געשיקט דעם סימן וואָס איך האָב אים געבעטן!!!**

אָן טראכטן צוויי מאָל זאג איך אים: **"אויב דאָס איז דער מצב – אַז איך דארף דיך ענטפערן אינמיטן מיין עבודת ה', דאַן זיי אַזוי גוט, און מעק אויס מיין נומער!"**

ער איז געווען שאקירט.

"ביסטו זיכער אז דו ווילסט איך זאָל 'דעליטן' דיין נומער?" פרעגט ער.

"יאָ", ענטפער איך. "וויאַזוי דו ווילסט עס טון, צי דעליטן אָדער אַנדערש. דער עיקר איז: רוף מיך מער נישט, פאַר קיין שום סאָרט אַרבעט. ווייל איך וועל מיט דיר מער נישט האַנדלען.

ווען ער האָט דאס געהערט, האָט ער – ווי פאַרשטענדליך – אראפגעלייגט דעם טעלעפאָן, אָן זיך געזעגענען...

און יאָ, די הונדערט אלפים'דיגע פּראָפּאָוזעל איז געגאַנגען שלאָפן! פאַר אייביג!

וויל איך אייך פרעגן טייערע אידן: מיינט איר אז איך בין געווארן צעבראָכן און מלא חרטה?

ניין, ניין, און נאכאמאל ניין!!!

איך קען נישט באַשרייבן דעם געפיל נאָך יענעם טעלעפאָן קאָל! איך האָב געשפירט שטאלץ און גליקליך, א צופרידנהייט אין אלע גלידער, אז איך האָב געטון דאָס ריכטיגע. איך האָב געבעטן הדרכה פונעם אויבערשטן – און ער האָט מיר געגעבן מיין ענטפער.

די רעשט, וואָס אין אונזער פאַל איז 100,000 דאלער, איז געווארן היסטאָריע. ער האָט טאקע מער קיינמאָל נישט צוריקגערופן.

און צו מיר אליין האב איך געזאָגט: אויב די דזשאב איז באַשערט פאַר מיר, וועט עס מיר דער אויבערשטער שיקן אויף מיין וועג. און אויב נישט, וועט ער שיקן עפעס בעסערס.

'אין אדם שומע לי ומפסיד' – נישט דא אזא זאך ווי פאָלגן דעם

המשך אויף עמוד ד'

אַדִּיר וְחָזָק

ציטוטים קצרים מספה"ק
על עוצם כחה של תפלה

הוו זהירין בתפילה שאין לך מדה אחרת יפה הימנה

אמר להם הקב"ה לישראל, הוו זהירין בתפילה, שאין לך מדה אחרת יפה הימנה, ואפילו אין אדם כדאי לענות לתפלתו, ולעשות חסד עמו, כיון שמתפלל ומרבה בתחנונים אני עושה חסד עמו.

(מדרש תנחומא בפרשתינו)

אע"פ שרואה שאין תפילתו מועלת, אל ימנע מן הרחמים

ואברהם שב למקומו. ר"ל אע"פ שהלך הקב"ה ממנו, ולא הועיל בתפילתו כלום על סדום, אעפ"כ אברהם שב למקומו להתפלל על בני ישראל, ואברהם עודנו עומד בתפילה על עמו ישראל, וכן נכון לכל איש ישראל, אע"פ שרואה שאין תפילתו מועלת, אעפ"כ אל ימנע מן הרחמים להעתיר אל ד' תמיד. (תפארת שלמה בפרשתינו)

וַיַּשְׁמִיעֵנוּ

ידיעות שונות ומטמוניות
נפלאות בנושא של תפלה

יצחק אבינו תיקן ברכת מחיה המתים

ביון שהגיע החרב על צוארו של יצחק בשעת העקידה, פרחה ויצאה נשמתו, כיון שהשמיע קולו מבין שני הכרובים, ואמר 'אל תשלח ידך אל הנער', חזרה הנפש לגופו, וידע יצחק שכך עתידין לחיות המתים, באותה שעה פתח ואמר בא"י מחיה המתים. (פרקי דר"א, פל"א)

כוונת ויעקוד את יצחק

כשיאמר 'ויעקוד את יצחק בנו', יכוין שיעקוד ד' שרי מעלה כשהם מקטרגים על ישראל.

(עבודת הקודש להחיד"א)

אמירת פרשת העקידה במנחה, ובשבת

עיין בס' עבודת הקודש להחיד"א, לומר פרשת העקידה במנחה, כי הוא הזמן היותר ראוי לאמירת העקידה, ועיין בסידור ר' שבתי, שאין אומרים פרשת העקידה בשבת, והטעם, כי סגולת העקידה להמתיק הדינים, ובשבת ויו"ט אין לעורר הדינים, אך דעת כמה גדולים לאמרה גם בשבת ויו"ט, רק לדלג התפילה שלפני העקידה ולאחריה, ועיין במדרש פינחס מהרב הקדוש ר' פינחס מקאריץ זצ"ל, לומר התפילה גם בשבת. (ליקוטי מהרי"ח)

וימלא משאלותינו...

דער אור החיים הק' אין פרשת ואתחנן ברענגט ארויס, אז כדי א איד זאל פועל'ן ביי זיין דאוועננען, דארף ער רעדן קלאר. ער ברענגט אראפ דעם מדרש (מגילת אסתר), אז ס'איז געווען א איד וואס איז געווען אויפן וועג, און ער איז געווען זייער אויסגעמוטשעט, און ער האט נישט געהאט קיין כח צו גיין וווייטער. האט ער געבעטן פונעם אויבערשטן: "שיק מיר אן אייזל". דערציילט דער מדרש, אז פונקט איז דארט דורכגעגאנגען א גוי, וואס האט געהאט א ניי-געבוירן אייזל וואס האט נאכנישט געקענט גיין, און ער האט געצוואונגען דעם איד צו שלעפן דעם אייזל אויף זיין אקסל.

דער אור החיים הק' לערנט ארויס פון דעם, אז ווען מ'וויל עפעס פונעם אויבערשטן, זאל מען ארויסזאגן די בקשה קלאר; מ'זאל בעטן: "שיק מיר אן אייזל אויף וואס צו רייטן דערויף", ווייל אויב נישט, קען ארויסקומען דאס פארקערטע...

אויבנאויף איז אביסל שווער צו פארשטיין, מיר ווייסן דאך אז דער אויבערשטער איז א קל מלא רחמים, און אסאך מער ווי א מענטש וויל באקומען, וויל דער באשעפער אונז געבן. חז"ל זאגן אויך אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו - ער זוכט נישט צו כאפן א מענטש ביים ווארט, נאר פארקערט. פארוואס עפעס דא, נאר ווייל ער האט נישט געבעטן מיט די ריכטיגע ווערטער, האט ער אנשטאט א ישועה באקומען אן אייזל וואס ער האט געדארפט שלעפן?...

נאכמער, דער באשעפער איז דאך דער בוחן כליות ולב, און ער ווייסט וואס א מענטש טראכט. מיר זאגן דאך ביי יעדע תפילה 'יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך', מיר בעטן אז דער באשעפער זאל אננעמען אונזערע בקשות פונעם הארץ. ס'איז דאך פשוט אז דער איד וואס איז געווען אזוי אויסגעמוטשעט, האט נישט אינזין געהאט אז ער זאל דארפן שלעפן נאך עפעס?

דער חיד"א ענטפערט אויף דעם, און ער טייטשט די משנה אין פרקי אבות, "בטל רצונך", אז אזא סארט זאך פאסירט נישט סתם אזוי פאר יעדן, נאר ביי איינעם וואס זיין גאנצער מהלך אין עבודת ה' און אין קיום המצוות איז, אז ער טוט פונקטליך נאר דאס וואס ס'שטייט, און נישט קיין ברעקל מער ווי ער מוז, און אפילו דאס טוט ער אויך טרוקן אן קיין שום געפיל, ווי א געצוואונגענער קנעכט. פאר אזא איינעם זאגט מען אים פון הימל: אז דו טוסט נאר פונקטליך וואס ס'שטייט, און דו זוכסט זיך ארויסצודרייען וואו דו קענסט, וועט מען זיך מיט דיר אויך אזוי פירן.

האסט געבעטן אן אייזל? נאדיר אן אייזל!

אבער א איד וואס זוכט נישט קיין וועגן זיך ארויסצודרייען, און ער טוט נישט די מצוות ווייל ער "מוז", נאר ווייל ער וויל טון דעם רצון ה', ביי אזא איינעם פירט מען זיך אודאי לפנים משורת הדין. און אפילו אויב ער האט אמאל נישט געבעטן ריכטיג, פארשטייט מען אין הימל זיין בקשה, און מען איז עס ממלא לרחמים ולרצון.

בנוגע לענינינו: עס מאכט זיך אמאל, אז א איד נעמט אונטער א קבלה נישט צו רעדן ביים דאוועננען. ער האלט זיך טאקע שטארק, און רעדט נישט קיין אות אחת ביים דאוועננען. אבער צוהערן א שמועס בשעת'ן דאוועננען, דאס האט ער דאך נישט 'אונטערגענומען...' ער שטייט און הערט צו ווי יענער רעדט, און ער האט אפילו הנאה פונעם שמועס, אדער ער ווינקט מיט די הענט, און לאזט זיך אפילו הערן: "נו, נע, אהא", און ער זעט בכלל נישט קיין חסרון אין דעם. ער האט גארנישט עובר געווען אויף זיין קבלה. ער האט מקבל געווען "נישט צו רעדן", און ער האלט עס אן מיט א שטארקייט...

> "יעדער בר דעת פארשטייט, אז די גאנצע מטרה פונעם קבלה, איז אפצוגעבן כבוד פארן באשעפער. ארומווינקען ביי א קופקע, איז בכלל נישט קיין כבוד שמים, און אפילו נאר צוהערן ווי יענער שמועסט..."

יעדער פארשטייט אבער, אז כאטש ער איז אפשר טאקע נישט עובר אויף זיין קבלה, איז דאס בכלל נישט דער עיקר נקודה: 'יעדער בר דעת פארשטייט, אז די גאנצע מטרה פונעם קבלה, איז אפצוגעבן כבוד פארן באשעפער. ארומווינקען ביי א קופקע, איז בכלל נישט קיין כבוד שמים, און אפילו נאר צוהערן ווי יענער שמועסט - וואס דאס איז גורם א היפך פון א נחת רוח פארן באשעפער - איז ווי אויסצושפילן דעם אמת'ן נקודה פון דער גאנצער ענין. ביי אזא איינעם פירט מען זיך אויך מידה כנגד מידה. מ'איז ממלא זיינע בקשות פונקט ווי ער האט געבעטן, לא פחות ולא יותר.

ווידעראמאל, א איד וואס פרובירט צו טון דעם רצון ה' בשלימות, ער איז מהדר מיט אלע הידורים לעשות רצון הבורא, פאר אזא איד גיבט מען פון הימל וואס ער וויל, אפילו זיינע בקשות זענען נישט קלאר ארויסגעזאגט אדער מסודר, באקומט ער, "רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם"..

*

מענין לענין:

שבת נאכ'ן דאוועננען קומט א איד צו זאגן: "איך האב פריער געזען ווי צוויי בחורים פירן א שמועס מיט די ליפן בשעת חזרת הש"ץ, אבער ס'איז געווען אָן השמעת קול. פון איין זייט", זאגט דער איד, "איז געווען שיין צו זען אז זיי האלטן זיך אפ פון רעדן, כמבואר אין שולחן ערוך. איך האב זיך אבער געוואונדערט, אז אויב ביי די שטילע שמונה עשרה זאגן זיי די וועריטער אויף דעם זעלבן אופן, הייסט עס דאך יא 'גערעדט', אויב אזוי, ווי קען מען פירן אזא שמועס בשעת חזרת הש"ץ?..."

דעם הלכה'דיגן חלק לאמיר לייגן אין א זייט, אבער מצד השקפה איז כדאי אויסצושמועסן דעם ענין.

עס מאכט זיך אמאל, אז קינדער און יונגע בחורים קענען הלכות פסוקות, נאר עס פעלט זיי דער הסבר הדברים. מען דארף אבער אויך וויסן דעם טעם המצוה; כאטש וואס אין שולחן ערוך וועט נישט דערמאנט דער ענין פון ווינקען בשעת'ן דאוועננען, רעדן מיט שטום-שפראך, אדער וווייזן אותיות אין א סידור, אבער וועט איינער פארשטייט וואו ער געפינט זיך, און פאר וועמען ער שטייט, פארשטייט ער אליין וואס עס איז ריכטיג און וואס נישט. אסאך זייטיגע הלכות ווערן זעלבסט-פארשטענדליך.

אויב איינער פארשטייט, אז דאוועננען איז נישט סתם 'גענדאוועגט...' נאר מ'שטייט דא און מ'רעדט צום מלך מלכי המלכים, פארשטייט ער פון זיך אליין אז 'נו'קענען און ווינקען קומט בכלל נישט אין באטראכט, נישט קיין חילוק צי עס ווערט דערמאנט אין שלחן ערוך צי נישט. 'זומד לפני המלך' באדייט: **מ'טוט גארנישט, נאר רעדן צום באשעפער!**

מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים

ביאור רחב על סדר התפלה שהתקינו חז"ל



שבת זאגן אידן קדושה אנשטאט די מלאכים

תוספות אין מסכת סנהדרין (לז: ד"ה מכנף הארץ) ברענגט אן אינטערעסאנטע ידיעה, אז די בני ארץ ישראל פלעגן זאגן קדושה נאר אום שבת. דאס איז געבויט אויף דעם מדרש, וואס טייטשט אויס דעם פסוק (ישעיה ו, ב): **שְׁרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד**, אויף וואס דער מדרש זאגט, אז דורכאויס די ששת ימי המעשה זאגן די שרפים שירה איין טאג פונעם וואך מיט יעדן כנף.

וועט עס קומט שבת זאגן זיי פארן אויבערשטן: מיר האבן נישט נאך א כנף צו זאגן שירה?! אויף וואס דער באשעפער ענטפערט זיי: איך האב נאך א כנף אויף דער אונטערשטער וועלט (ד"ה כלל ישראל), וואס זיי וועלן היינט זאגן שירה, ווי עס שטייט (ישעיה כד, טז): **מִכְּנַף הָאָרֶץ זְמִרֹת שָׁמַעְנוּ**.

מנהגי בבל און מנהגי ארץ ישראל

אין פארשידענע אלטע מקורות מזמן הגאונים, טרעפט מען אויך פארשידענע רמזים איבער די קעגנזייטיגע מנהגים פון זאגן קדושה, וועו אין בבל פלעגט מען זאגן יעדן טאג קדושה, האט מען אבער אין אסאך פלעצער אין ארץ ישראל נאר געזאגט שבתים און ימים טובים.

אין **מסכת סופרים** (פרק כ) געפינען מיר א שורה: **'כל יום שיש בו מוסף יש בו קדושה, חוץ מן החנוכה שאף על פי שאין בו מוסף יש בו קדושה, מפני שיש בה הלל', וי"א אף בפורים, מפני שיש בה מגילה'.**

אין דער בארימטער 'קאירא גניזה' איז געפונען געווארן אן 'אגרת' פון א חכם 'פירקוי בן באבוי', וועלכער שילדערט, אז עס איז געווען א גרויסער מריבה ומחלוקה צווישן די קהילות אין ארץ ישראל, **'עד שקבלו עליהם לומר קדושה בכל יום'.**

די צוגעלייגטע פיוטים

שבת און יום טוב לייגט מען צו ספעציעלע פיוטים און בקשות אין די קדושה. ווי דער **טור** ברענגט שוין (סי' רפא): **'ואומרים באשכנז בקדושה של שחרית ממקומך מלכנו, ואז בקול רעש גדול, והכי שדר רב נטרונאי ריש מתיבתא דמתא מחסיא מנהג בכל ישיבות לומר בקדושה כתר יתנו לך, וממקומך מלכנו, ואז בקול רעש גדול, ובמוסף של שבת וי"ט ויה"כ ובנעילה אנו אומרים פעמים ולהיות לכם לאלהים, אבל בר"ח ובחולו של מועד אין אומרים אותו'.**

דער **לבוש** ערקלערט, פארוואס פונקט שבת לייגט מען צו די הוספות. ער שרייבט, אז שבת קודש דערהייבט זיך די כסא הכבוד, און אלע צבאי השמים ווייסן נישט וואו עס געפינט זיך, דעריבער זאגן זיי בלשון נסתר 'ברוך כבוד ה' ממקומו', אז אין סיי-וועלכן פלאץ עס געפינט זיך, זאל פון דארט זיין 'ממקומך מלכינו תופיע'.

ונקדשתי

דער באר היטב (סי' קה) ברענגט פונעם **אריז"ל**, אז וועו מ'זאגט קדושה, זאל מען אינזין האבן צו מקיים זיין די מצות עשה פון **'ונקדשתי בתוך בני ישראל'**, און אז עס זאל רוען אויף אים א קדושה עליונה.

דער חזן זאל זינגען לשם שמים

אין סידור הרוקח שטייט, אז וועו דער שליח ציבור איז מסלסל בקולו הנעים ביי קדושה, זאל ער זיך מתבונן זיין פאר וועמען ער שטייט, און וועמען ער לויבט, און ער זאל הייליגן דעם באשעפער מיט א הויך קול, מיט א זיס קול, מיט שמחה און מורא, ויכוין לבו לשמים.

דער חתם סופר קעגן די 'מתחדשים'

אינעם בארימטן **תשובת חתם סופר** (חלק ו, סימן פו), וואו ער טרעט ארויס קעגן די פארשידענע שינויים אינעם נוסח התפילה וואס די רעפארמער האבן געוואלט איינפירן, רעדט ער אויך וועגן די פיוטים וואס מ'לייגט צו אינמיטן דעם שבת'דיגן 'נקדישך', ווי 'אז בקול רעש גדול', 'כבודו מלא עולם', און 'ממקומו הוא יפן', וואס די מתחדשים האבן געוואלט ארויסשניידן פונעם נוסח התפילה.

נאכן באהאנדלען א לאנגע ליסטע פון שינויים, און זיי אפווענדן איינס נאכן צווייטן, קומט דער חתם סופר ביים סוף פון דער תשובה צו די פיוטים אין קדושה, און ער שרייבט: 'דאס וואס די מתחדשים האבן געשריבן און מתקן געווען, נישט צו זאגן אין די קדושה פון שבת אינדערפרי דעם פיוט 'אז בקול רעש גדול' וכו', און 'כבודו מלא', ווייל מיר ווייסן נישט ווער עס האט זיי מתקן געווען - איז קודם כל, דער נוסח פון 'ממקומו הוא יפן' וועלט דערמאנט אין תוספתא דעבודה זרה...

'און אפילו מיר זאלן זאגן אז מיר ווייסן נישט ווער עס האט עס מתקן געווען, וואס שאדט עס דען צו זאגן? עס איז דאך א תוספת שבח פארן אויבערשטן אין א טאג וועו עס ברענגט נישט קיין ביטול מלאכה פארן פאלק, און שוין הונדערטער יארן וואס עס איז דער מנהג דאס צו זאגן אין אונזערע מדינות, און עס איז שוין געווארן אזויווי א חובה, ווי דער מגן אברהם שרייבט. דער חתם סופר פירט אויס: וכל שחביריו שבכל בתי כנסיות נמנים לדבר מצוה והוא אינו נמנה עמהם וכו', יהי' לו אשר לו, וכי טעמא דפרושים ניקום ונפרש?"

וְהַנְחִילֵנוּ ה"א ... שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ

הרה"ק ר' **זאב וואלף מזיטאמיר זצ"ל** פרעגט אין זיין ספר **'אור המאיר'**: וואס איז פשט פון די תפילה וואס מיר בעטן אז דער באשעפער זאל אונז מנחיל זיין דעם שבת? בפרט וועו מיר בעטן דאס איינמאל און נאכאמאל ביי יעדע תפילה פון שב"ק?

ער וואונדערט זיך: **'הלא כבר פנה ועבר היום הקדוש, וביום הששי כבר קבלנו והוספנו מחול על הקודש ואחר כך בקבלת שבת וקידוש היום, ואחר כך תפלת שחרית ומוסף וקדושה רבה, ומה לעשות עוד לאיש הישראלי שאנו שואלין אחר כל אלה והנחילנו וגו' שבת קדשך, ומה שעשוי עשוי?'**

דער ענטפער איז, אז עס איז דא א גרויסער חילוק צווישן אונזער שבת וואס מיר האלטן דא בעולם הזה, און דער שבת פון הקב"ה וואס איז אן אור הנעלם מכל חי. דערייבער בעטן מיר און מיר זענען זיך מתחנן: **'עשינו מה שמוטל עלינו ואתה עשה מה שמוטל עליך', 'והנחילנו ה' אלקינו שבת קדשך', דייקא, ליתן לנו לב טהור, להשיג במשכלות במצות שבת שאתה מקיים בעצמך וכבודך'.**

זינגען א שיינעם 'ממקומך'

דער הייליגער צאנזער רב זי"ע, האט מקפיד געווען אז מ'זאל זינגען א ניגון ביי ממקומך, אפילו שבת ערב פסח, וועו מ'יאגט זיך ביים דאוונען.

אמאל איז א חזן צוגעגאנגען צום עמוד און נישט געזונגען ממקומך, איז דער צאנזער רב צוגעגאנגען צו אים נאכן דאוונען און אים אנגעשריגן: **"דו גאלגאן! קוק ארײַן אין סידור! עס שטייט דאך 'וכולם פותחים את פיהם בשירה ובזמרה ומברכין', די מלאכים זינגען שירה, אבער קודם דארפן מיר זינגען. זיי שטייען מיט אפענע מיילער, און וואַרטן אז מיר זאלן זינגען. און דו גיבסט אזוי א ווערזע אפ א ממקומך?!"**

עַל יְדֵי צִדְקָה

סיפורי קודש בעניני "עבודת התפלה" אצל צדיקים הק' בעלי ההילולא

תולדות צדיק

הרה"ק רבי **גדליה משה מזוועהיל** זי"ע איז געבוירן געווארן כ"ו אייר שנת תרמ"ז, צו זיין היליגן פאטער הרה"ק רבי שלמה, באקאנט אלס רבי **שלמה'קע זוועהילער.** ער איז געווארן אן איידעם ביי הרה"ק רבי **דוד שלמה מקאברין** זי"ע.

אין יאר **תרס"ט** איז ער אויפגענומען געווארן אלס רב אין שטאט זוועהיל, וואו ער האט משמש געווען ברבנות ביז ווען די קאמוניסטן ימ"ש האבן אים פארטריבן קיין סיביר, וואו ער האט זיך געפונען בגיא צלמות פאר עטליכע יאר. בשנת תרצ"ד איז אים געלונגען זיך ארויסצוכאפן פון רוסלאנד, און ארויפגיין קיין ארץ ישראל, וואו ער האט זיך וויידער־אמאל באגעגנט מיט זיין היליגן פאטער.

נאך די פטירה פון זיין פאטער איז ער אויפגענומען געווארן אלס ממשיך דרכו, ביז צו זיין פטירה מיט פינף יאר שפעטער, **כ"ד תשרי שנת תש"י**. ער איז נטמן געווארן אינעם שייך־באדר ביה"ח אין ירושלים.

*

די תקיעות אין סיביר

עס האט דערציילט הרה"ג ר' שמעון רובין זצ"ל, יד ימינו און מקורב ביי רבי שלמה'קע, און פערזענליכער חברותא פון רבי גדלי' משה, א מעשה וואס רבי גדלי' משה האט אים אליין אמאל דערציילט:

זייענדיג פארווארפן אין סיביר, איז ער איין טאג דורכגעגאנגען צוויי רוסישע אפיצירן, וועלכע זענען געזעסן און געשפילט א שאך־שפיל. אינמיטן האט זיך דער שפיל פארהאנקעט, און זיי האבן נישט געוואוסט וויאזוי צו גיין ווייטער. ביידע אפיצירן זענען געזעסן פארזונקען אין זייערע מחשבות, וועו זיי האבן נישט געקענט אויפקומען אויף א מהלך צו רוקן דעם שפיל פאראויס.

רבי גדליה משה איז צוגעגאנגען צו זיי, און זיי געווינען וויאזוי צו רוקן זייערע שטיקלער אויפן ברעט, וואס האט זיי ביידע שטארק מחיה געווען. זיי האבן גאר שטארק באוואונדערט זיין קלוגשאפט, און זינט דאן האבן זיי אים באהאנדלט מיט ספעציעלע באדינגונגען, אים ארויסצוהעלפן.

די אפיצירן פלעגן אויך האנדלען אויפן שווארצן מארקעט, און זעענדיג די חכמה פונעם רבי'ן, האבן זיי מסכים געווען אז רבי גדלי' משה זאל דינען אלס זייער פארמיטלער און עצה־געבער פאר יעדע פראגע און סכסוך צווישן זיי. ביי יעדן הסכם און פשרה האבן זיי געגעבן א חלק פון די רווחים פארן רבי'ן, וועלכער פלעגט עס תיכף אפשיקן קיין מאסקווע,



אויפצוהאלטן אן ארטיגן תלמוד תורה, וואס האט פונקציאנירט באהאלטענערהייט.

וועו עס איז געקומען נענטער צו ראש השנה, האט ער געבעטן די אפיצירן אז זיי זאלן אים פארשאפן א שופר, כדי צו קענען מקיים זיין די מצות עשה פון תקיעת שופר אום ראש השנה. זיי האבן אים טאקע פארשאפט א שופר, אבער מיט דעם איז ער נאכנישט געגנליך געהאלפן געווארן. ער האט פארשטאנען אז אויב מ'וועט אים כאפן בלאזן שופר איז אחת דתו להמית רח"ל.

וועו עס איז געקומען ראש השנה, האט ער במשך דעם גאנצן טאג מתפלל געווען, און געבעטן ביים רבוש"ע, אז ער זאל זוכה זיין צו קענען מקיים זיין די מצוה פון תקיעת שופר. עס איז שוין געווארן שפעט נאכמיטאג, וועו ער האט נאכנישט געטראפן א געלעגנהייט צו קענען בלאזן, האט ער זיך געשטעלט דאוועגען מנחה, זיך אויסגיסנדיג דאס הארץ פארן באשעפער, אז ער זאל מאכן מיט אים א נס צו קענען בלאזן שופר.

סוף טאג פלעגט מען געבן רשות פאר די ארעסטאנטן ארויסצוגיין פארן טעגליכן שפאציר, אבער אויך דעמאלט זענען געבליבן וועכטער אינעם בנין. פלוצלינג איז אנטשטאנען א מהומה צווישן די ארעסטאנטן אינדרויסן, און די וועכטער זענען ארויסגעלאפן איינצושטעלן סדר. בשעת עס זענען געגאנגען די קולות אינדרויסן, האט רבי גדלי' משה געכאפט דעם געלעגנהייט, און געמאכט די ברכות מיט גרויס דביקות און כונה, און געבלאזן דרייסיג קולות.

אזוי האט ער יענעם יאר זוכה געווען מיט געוואלדיגע סייעתא דשמיא צו מקיים זיין די מצוה פון תקיעת שופר.

*

זיך צוגעאיילט צוליב די קינדער

אמאל איינעם טאג פונעם יארצייט פון איינע זיינע מקורבים, איז ר' גדלי' משה צוגעגאנגען צום עמוד אלס שליח ציבור. ווי זיין שטייגער האט ער געדאוועט מיט גרויס מתינות, אריסזאגנדיג יעדעס ווארט ממש ווי מ'ציילט דיאמאנטן. פלוצלינג האט ער זיך אנגעהויבן צוצויאגן, און שנעל צוגעגענדיגט דאס דאוועגען.

דער געטרייער משב"ק הרה"צ ר' אלי' ראטה זצ"ל, וועלכער האט נישט מוותר געווען קיין קוצו של יוד פון לערנען זיין רבינ'ס הנהגות, איז צוגעגאנגען צו אים נאכן דאוועגען, און געפרעגט פארוואס דער רבי

מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים

שו"ת בהלכות תפלה

דאוועגען בשעת אמירת קדיש

שאלה: ווען מען האלט אינמיטן דאוועגען, און דער שליח ציבור הייבט אן זאגן קדיש, אויף א פלאץ וואו מען מעג ענטפערן אמן, צי מעג מען נאכן ענטפערן אמן אויף 'יהא שמיה רבה', ממשיך זיין דאס דאוועגען ביז דער ש"ץ זאגט 'ויקרב משיחיה', אא"וו צווישן אלע שטיקלעך ביזן סוף קדיש?

תשובה: מען מעג ווייטער ממשיך זיין, נאר ביים ענטפערן אמן, זאל מען אינזין האבן אויף וואס דאס גייט ארויף.

די שאלות ווערן געענטפערט דורך הרה"ג ר' **נחום צבי מאיר ראזענפעלד** שליט"א מו"ץ בשיכון סקווירא, ובעל הליכות החיים

איר קענט אנפרעגן א שאלה בעניני תפלה וקרה"ת דורכן רופן דעם קרן תו"ט האטליין און דרוקן #2

האט זיך פלוצלינג אנגעהויבן אזוי צו יאגן?

האט דער רבי געענטפערט, אז אינמיטן דאוועגען האט ער געהערט ווי צוויי קינדער שמועסן צווישן זיך, אז 'דער רבי ציהט אזוי לאנג דאס דאוועגען, און איך בין שוין הונגעריג און אפגעמוטשעט', דערביבער האט ער זיך צוגעאיילט, כדי די קינדער זאלן קענען אהיימגיין און בארואיגן זייער הונגער (איש חסיד היה).

*

נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי

אמאל נאך סליחות האט רבי גדלי' משה זיך געוואנדן צו איינעם פון די חסידים, און געפרעגט: האסטו צוגעהערט וואס מען האט געזאגט היינט ביי סליחות?!

'נפשי בשאלתי, ועמי בבקשתי' - די זאכן וואס האבן צו טון מיט 'נפשי', מיט מיינע אייגענע געברויכן, דאס איז ענגוג 'בשאלתי', מען בעט פונעם אויבערשטן. אבער וואס עס איז נוגע פאר 'ועמי', פאר אידישע קינדער, דארף זיין 'בבקשתי', מען זאל זיך בעטן און בעטן, איינמאל און נאכאמאל, ביז כלל ישראל וועט ווערן אויפגעראכטן.

און ער האט אויסגעפירט: "דאס איז די נקודה פון סליחות" (צדיק יסוד עולם, ח"ב, עמ' 5).

*



פופצן למעשה'דיגע עצות און געדאנקען פאר אנשים כערכינו

צו קענען אנהאלטן
די קבלה און זיין נזהר
בקדושת ביהכ"נ ותפילה

איבערגעזעצט פונעם גליון 'נועם נתיבותינו' שע"י קהל עדת חסידי באיאן

עצה י"ד

הוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה (ב)

אפגעהיטן ווערן פון א מגיפה

אך שרייבט דער **'ספר הגן ודרך משה'** (מאמר ליום ט): אויב איר ווילט זיך ראטעוונען פון א מגיפה ח"ו, און היטן אייערע קליינע קינדער פון מיתות משונות רח"ל, זאלט איר זיך צוריקהאלטן פון רעדן דברים בטלים, איר זאלט נישט רעדן אין בית המדרש קיין שום דברים בטלים.

די אומות זאלן נישט האבן קיין שליטה

אינעם ספר **ברית אברהם** (סוף פרשת מצורע) שטייט: אויב כלל ישראל וואלט געהיטן די קדושה פון בית המדרש, און מען וואלט גארנישט געערעדט דארט, וואלטן די אומות העולם נישט געקענט צוריכטן צו די בתי מדרשים.

א תיקון פאר זיינע עבירות

אין 'ספר הגן ודרך משה' ווערט געברענגט, אז ווער עס האט עובר געווען און געערעדט אין בית המדרש, קען האבן א תיקון דורכדעם וואס ער וועט פון היינט און ווייטער מעורר זיין און מוסר זאגן פאר אנדערע; און די כח פון תשובה איז אזוי גרויס, אז מען קען זוכה זיין פאר זיך אליין און מזכה זיין אנדערע.

קבלת תורה מסיני

די וואס הערן אויס קריאת התורה, וועלט געערעכנט זייער צוהערן אזויוי זיי וואלטן יעצט מקבל געווען די תורה ביים הר סיני (אזוי קומט אויס פון זוהר הקדוש, וואס ווערט אראפגעברענגט אין יסוד ושורש העבודה, שער ה, פרק ח). עס שטייט אין ספר הק' עבודת ישראל (מסכת אבות פרק ה, משנה ה), אז כל שכן ביי חזרת הש"ץ און קריאת התורה, דארף מען צוהערן צו די ווערטער פונעם ש"ץ, ווייל ער איז דאן אזויוי משה רבינו וואס איז געשטאנען אויפן בארג סיני, און איבערגעגעבן די ווערטער פונעם אויבערשטן פאר די אידן.

אלעס גוטס ברוחניות ובגשמיות

הרה"ק רבי **מרדכי מטשערנאביל** זי"ע שרייבט (ליקוטי תורה ל, הדרכה ז): א איד דארף פילן א בושה און פחד ווען ער טרעט אריין אין ביהמ"ד... און זיך ערשט מכניע זיין צוליב די מורא מקדש... און נישט רעדן קיין ווארט פון דעם מאמענט וואס ער גייט אריין, ביז ער גייט ארויס. אויב ער מוז עפעס רעדן, זאל ער ארויסגיין אינדרויסן. 'אם תאבו ושמעתם טוב הארץ תאכלו' - אויב וועט איר צוהערן, וועט איר זוכה זיין צו גוטס סיי ברוחניות און סיי בגשמיות, סיי אויף דער וועלט און סיי אויף יענע וועלט.

השראת רוח הקדוש

עס שטייט אין ספר הקדוש **'שער רוח הקדוש'** פון רבי **חיים וויטאל** (דף יא): 'וועז מען גייט אריין אין בית המדרש און מען זיצט דארט, דארף עס זיין מיט א געוואלדיגע ציטער און מורא, מיט די ריכטיגע כוונה, און דאס איז א גרויסע תועלת צו זוכה זיין צו השראת רוח הקודש'. דאס מיינט נישט אלעמאל דוקא דאס וואס מיר רופן אן 'רוח הקודש', נאר אז א איד האלט זיך איין פון רעדן, איז ער זוכה צו א סייעתא דשמיא וואס וועט אים העלפן אין אלע זיינע ענייניים.

שלימות און השגה

נאך שרייבט רבי **חיים וויטאל** אין זיין ספר **'שער הכוונות'** (ענין בית הכנסת, דף ג): 'וועד עס קומט אריין אין בית המדרש, מוז זיין זייער נזהר זיך אפצושטעלן א רגע ביים טיר פארן אריינגין, און ווייזן אז ער האט מורא און ער ציטערט... און דאס העלפט גאר שטארק פאר א מענטש צוצוקומען צו שלימות און צו השגות'.

די נשמה וועט לייכטן

אינעם ספר **'אור צדיקים'** פון רבי מאיר פאפירוש זי"ע שטייט (עבודת השם, פרק ט): 'דערביבער זאל א בעל נפש זיין נזהר, און דאן **וועט זיין נשמה לייכטן מיטן אור החיים'**, אמן סלה.

מקרב די גאולה

אין בית המדרש דארף מען שטיין באימה וביראה, דורכדעם געבט מען כבוד פאר די שכינה הק' וואס רוהט אין בית המדרש; **דורכדעם איז מען מקרב די גאולה, און די ישועה וועט קומען בקרוב** (אך פרי תבואה, ריש פרשת וישלח).

תיקון לפגם בכבוד השכינה

דער חיד"א שרייבט (ציפורן שמיר, ט, קלא): 'מען זאל זיין נזהר בשום אופן נישט צו רעדן אין בית המדרש אפילו נאכן דאוועגען, צוליב דעם כבוד השכינה וואס רוהט דארט, און דאס וועט זיין א תיקון פאר אלעס וואס מען האט פוגם געווען אינעם כבוד השכינה'.

זיך נישט דערשרעקן פון קיין שום שונא

השי"ת וועט מלחמה האלטן פאר אייך, אויב 'ואתם תחרישון' - אויב איר וועט שווייגן אין בית המדרש, און נישט רעדן ביים דאוועגען (חידת שמשון, מובא בפרדס יוסף פרשת שלח).

'ה' ילחם לכם' - פאר אייערט וועגן. און ווען וועט דאס זיין? אויב 'ואתם תחרישון', דאס מיינט: ווען איר שווייגט אין בית המדרש, דאן דארפט איר זיך נישט דערשרעקן פון קיין שום שונא, ווייל השי"ת וועט קעמפן פאר אייך (ספר הגן ודרך משה, מאמר ליום טו).

מ'איז זוכה צו יראת שמים און טהרת הנפש

אין 'ארחות צדיקים' (שער השתיקה) שטייט: אז שווייגן איז א גרויסע גדר פאר יראת שמים, ווייל ס'איז אוממעגליך אז א מענטש וואס רעדט אסאך זאל האבן יראת שמים. אזוי שטייט אויך אין **'יסוד ושורש העבודה'** (שער י, פרק ד), אז ס'איז נישט דא נאך א זאך אויף דער וועלט וואס העלפט אזוי שטארק פאר טהרת הנפש, ווי דאס וואס א מענטש האלט זיך צוריק פון רעדן דברים בטלים.

(המשך יבא בעז"ה)

הוא מושיענו

המשך פון עמוד ב'

רבוש"ע, און פַארלירן דערפון. אינמיטן דאָוועגען טוט מען נישט ביזנעס; יעבור עלי מה!

*

אָבער דאָ ענדיגט זיך נישט די מעשה. אט הערט.

דינסטאָג פּרשת כי תצא, ה' אלול, ערב דער יאָרצייט פונעם הייליגן תוספות יום טוב זי"ע, באַקום איך עפּעס אינגאַנצן אומגעראָכטן.

פיר באזונדערע 'אימעילס' גרייכן מיין 'אינבאַקס'. אין יעדע איינע ווערט מען געבעטן אַריינצושיקן אַ פּראָפּאָוזעל פאַר אַ פּראָיעקט.

און דאָס זענען נישט געווען קיין קליינע דזשאבס.

יעדע איינע איז געווען פיל גרעסער פון דעם פּראָיעקט וואָס איך האָב יעצט איבערגעלאָזט.

אַלע פיר אינאיינעם? כמעט אַ האלב מיליאן דאלאר!!!

איך האָב באמת געשפּירט ווי דער אויבערשטער ווייזט מיר: וועג אַ איד איז מקריב עפּעס פאַר זיין כבוד, פאַרלירט ער קיינמאָל נישט.

אין יענעם מאמענט האָב איך צוגעזאָגט: אויב מיר וועלן טאַקע 'קלאָוזן' די פּראָיעקטן, דאס טייטש, אז אונזער פירמע גייט באקומען די דזשאַבס, וועל איך מפרסם זיין די מעשה, כדי אַנדערע זאָלן קענען נעמען חיזוק דערפון.

ווי מיר האַלטן יעצט, האָט מען שוין געשלאָסן אַ 'דיעל' אויף איינס פון די פיר פּראָיעקטן – פאַר פיל מער ווי הונדערט טויזנט דאלער. דאָס אַליין איז שוין מער ווי די גאַנצע דזשאב וואָס איך האָב געהאט אויפגעגעבן!

די אַנדערע דריי פּראָיעקטן האַלטן נאָך אינמיטן. זאָכן שלעפּן זיך אַביסל זינט יום טוב, אָבער מיר האפן, מיטן הילף פונעם אויבערשטן, אויך די דריי צו שליסן בקרוב.

איך טייל יעצט מיט די מעשה, סיי כדי צו מקיים זיין מיין הבטחה, און סיי פאַר אַ זכות, אז מיר זאָלן זוכה זיין צו שליסן די איבריגע דריי פּראָיעקטן.

איך האף אז די מעשה וועט געבן חיזוק, אפילו פאַר איין מענטש וואָס מוטשעט זיך מיטן נסיון פון רעדן ביים דאָוועגען, אָדער פון לאָזן דעם פאון אויסגעלאָשן – זייט וויסן: איר טוט די ריכטיגע זאַך!!! האַלט פאַר די אויג דעם יסוד: 'אין אדם שומע לי ומפסיד'. געב נישט אויף דיין עבודת ה', פאַר אַ דאָלער וואָס קוקט אויס גלאַנציג!

אַלס אַ ביזנעסמאַן, ווייס איך גוט ווי שווער עס קען זיין זיך אָפּצוהאַקן, ספּעציעל וועג מען וואַרט אויף וויכטיגע קאָלס, מען יאָגט זיך נאָך דזשאבס, און מען דאַרף זיך ספּראָווען מיט די דאגות פון פרנסה.

אָבער איך האָב דאָס געזען מיט מיינע אייגענע אויגן: קיין איין פאון קאָל, קיין איין 'קאָסטומער', און קיין איין ביזנעס געלעגנהייט, איז נישט וויכטיגער ווי די צייט וואָס מיר שטייען פאַרן רבונו של עולם, צו בעטן פאַר זיך, און טאַקע פאַר די ביזנעס אַנגעלעגנהייטן זעלבסט!

'יעצט' באַקומט מען די שפע פאר די ביזנעס! ווילסטו דאס אפּהאקן מיטן נעמען א ביזנעס קאל?!

זאָלן מיר אַלע זוכה זיין צו זען ברכה והצלחה אין אַלעס וואָס מיר טוען, און דאָס פאַרעפּנטליכן די מעשה זאָל זיין אַ זכות פאַר ווייטערדיגע ישועות פאַר גאַנץ כלל ישראל!

קבלתי ו[עדיין]לא נושעתי

מדור מיוחד אויף 'דברי חיזוק והדרכה' וועו מען זעהט נישט קיין ישועה נאכן נעמען די קבלה

דער שטן האלט עס נישט אויס!

יישר כח פארן נייעם קאלום, וואס גיבט חיזוק פאר אלע שעדיין מצפים לישועה. איך האב זיך געוואלט באציען צום מאמר פון הרב ב. צ. הירש פון די פארגאנגענע וואך, וואס האט ארויפגעברענגט די שטארקע נקודה, אז די ארבעט פון א איד איז צו טון דעם רצון ה', און נישט קוקן אויפן פועל יוצא, דער שכר אדער די מתנה.

יעצט צום נקודה: יעדער איינער ווייסט, אז ארויסווארפן א בחור פון א ישיבה איז גאר א גרויסע אחריות און א סכנה. אבער מצד שני פארשטייט יעדער בר דעת, אז א בחור וואס באלאנגט נישט אין א ישיבה, און לייגט חלילה קאליע אנדערע, איז דאס נישט קיין קלענערע אחריות און סכנה.

א מנהל האט דערציילט, אז ער האט געהאט א בחור אין ישיבה וואס האט נישט געטויגט צו זיין אין דער ישיבה. נאכן דורכרעדן מיט די אנדערע איינגעשטעלטע אין די ישיבה, האט מען מחליט געווען אז דעם בחור'ס פלאץ איז נישט דא. אלע האבן מיטגעשטימט מיט דעם באשלוס, אויסער איינער וואס האט זיך אנטקעגנגעשטעלט: דאס איז געווען די ב"ב פונעם מנהל. זי האט ג'טענה'ט, אז זי ווייסט פון מעשיות איבער מענטשן וואס האבן ווי-געטון אנדערע, און ס'האט נאכדעם חלילה נישט געטויגט...

האט מען מחליט געווען אריינצוגיין צום רבי'ן, דער מנהיג העדה פון יענע קהילה און ישיבה, צו הערן זיין חוות דעת. דער מנהל האט פארגעלייגט פארן רבין די גאנצע שקלא וטריא, און זיין פרוי האט פארגעלייגט איר טענה, אז זי ציטערט פון ווי-טון א צווייטן איד.

נאכן אויסהערן האט דער רבי שליט"א געזאגט: "עס קומען כסדר אריין צו מיר אלע סארט ענייניס. עס האט זיך שוין געמאכט מענטשן וואס האבן ביזנעסער וועלכע האבן געדארפט ארויסשיקן ארבעטער, ווייל זיי האבן געפילט אז יענער טויג נישט פארן געשעפט. אזוי אויך מאכט זיך אז מען דארף ארויסשיקן אידן פון דירות ווייל מען דארף עס האבן וכדומה, און קיינער זארגט זיך נישט צו זאגן 'אפשר וועגן דעם וועלן קומען צרות אדער פראבלעמען'. יעדער פארשטייט אז מען דארף עס אודאי טון אויפן איידלסטן אופן וואס שייך, אבער יעדער פארשטייט אויך אז דאס האט מען בהכרח געדארפט טון. וועו עס קומט אבער צו רוחניות'דיגע ענייניס, דעמאלס קומט אריין אזא פחד, 'אפשר דארף מען עס נישט טון?'. דער רבי האט אויסגעפירט: "די סארט מחשבות זענען נאר עצת היצר!"

בנוגע לענייניני:

בענייני גשמיות זענען מיר, אז אידן פרובירן אויס ביזנעסער, טאנצן אריין אין נייע געשעפטן, און מאכן אינווסטמענטס, מען מוטשעט זיך א יאר-צוויי יאר, און על פי רוב, איז מען בעז"ה מצליח. כאטש מ'הערט דא און דארט אז געשעפטן זענען דורכגעפאלן, זעט מען דאך אז אידן פרובירן איינמאל און נאכאמאל, און דער שטן איז שטיל, ער לאזט דורכפאלן און נאכאמאל פרובירן.

אבער וועו ס'קומט צו רוחניות, א איד נעמט א קבלה טובה, דעמאלס קומט דער יצר הרע גאנץ שנעל צו גיין וון הייבט אן דרייען א קאפ: 'ביי דיר ארבעט עס נישט, וואס האסטו דערפון?' ער זוכט ווי אזוי שוואך צו מאכן דעם מענטש. ער קומט מיט טענות ומענות אז נישט פאר יעדעם ארבעט עס, והא ראי', עס איז שוין אדורך 120 טעג, און דו ביסט נאכנישט געהאלפן געווארן...

די ספרים הק' טייטשן דעם פסוק "וילך אברם כאשר דבר אליו ה', וילך אתו לוט", וועו א איד וויל זיך דערהייבן למעלה, און טון דעם רצון ה', זאל ער וויסן אז "וילך אתו לוט", דער שטן באגלייט אים, ער האלט נישט אויס אז איינער האט זיך גענומען א חיזוק נישט צו רעדן בשעת התפלה, אדער אוועקגעלייגט די סעלפאן, ספרים וגליונות, בשעת התפלה.

ביי א ביזנעס אינווסטמענט ווייסט מען, אז ווילאנג דער 'קרן' איז פארזיכערט, איז דער מענטש רואיגער, אז ער גייט כאטש נישט דערליגן וואס ער האט משקיע געווען. א איד וואס נעמט א קבלה טובה, זאל וויסן אז זיין 'קרן' איז פארזיכערט; ער טוט א ריכטיגע זאך, און ער מאכט א נחת רוח פארן באשעפער, וואס דאס איז דאך דער תכלית העולם.

איי די בקשה האט ער נישט גע'פועל'ט?... דא קומען שוין אריין אלע פשט'לעך, ער ווייסט דאך נישט וואס זיין הצלחה איז... נישט אלעמאל איז שייך צו פועל'ן, וכו' וכו', אבער ווילאנג דער 'קרן איז קיימת', לוינט זיך אנצוהאלטן אפילו 'עדיין לא נושעתי'!

זֶה לָזֶה

מכתבים • הערות • והארות

א דילעמע מיטן סעלפאן

שלום וברכה

דָא רופט אַ יונגערמאַן פון ירושלים.

דריי יָאָר צוריק, חודש אלול, האָב איך זיך שטארק געגויטיגט אין אַ ישועה. איך האָב געלייגט 'נקדישך', וואס קומט אָן צו אונז אויך אהער, און געגומען חיזוק דערפון.

זעענדיג וויפיל אידן דערציילן איבער ישועות וואס זיי האָבן געהאַט, האָב איך דאַן געמאַכט אַ קבלה, 'נישט צו האָבן קיין טעלעפאָן ביים דאַוונען'.

הודו לה', איך קען זאגן מיט א פולן מויל, אז ס'איז שוין יעצט דריי יָאָר פון דעמאלס, און כמעט וואָס איך האָב נישט געהאַט מיין טעלעפאָן אינמיטן דאַוונען, נישט ביי קיין תפילות, און נישט ביים לערנען.

ב"ה אז איך לערן אַגאַנצן טאָג, און סיי בשעת'ן לערנען, און סיי בשעת'ן דאַוונען, בין איך ב"ה אינגאַנצן אָפּגעהאַקט פון וואָס ס'טוט זיך אויף דער וועלט. וועז איך בין אין ביהמ"ד, בין איך אין ביהמ"ד!

איך פיל עס פאר א מורא'דיגע זכי', און דער אויבערשטער זאָל העלפן איך זאל עס ווייטער קענען אנהאלטן ביתר שאת וביתר עז.

איר זאלט אבער פשוט וויסן וואספארא גרויסע, געוואלדיגע 'מזכי הרבים' איר זענט!

לעצטנס, האב איך געהאט א מעשה אזוי.

איך האב געדאַרפט רעדן מיט איינעם זייער וויכטיג. יענער האָט מיר געזאָגט אז ער רופט מיר צוריק אין די קומענדיגע עטליכע שעה.

איך בין געווען אויפן וועג צום ביהמ"ד, און כ'האָב נישט געוואוסט וואָס צו טון.

פון איין זייט האָט מיר 'געבערענט' צו רעדן מיט יענעם, אָבער פון די אַנדערע זייט מיינט דאס אז איך דאַרף אַריינבערענגען מיין טעלעפאן אין ביהמ"ד!... ס'איז דאך שוין אזויפיל יארן וואס איך האלט אָן די הייליגע קבלה חק ולא יעבור!

האב איך געטראכט צו מיר: וואָס טו איך?.. איך בין שוין ב"ה אזוי נזהר, איך האלט אָן די קבלה בכל עת ובכל שעה. וואָס איז די עצה?

האָב איך געגעבן צוויי פרוטות לע"נ דעם הייליגן תוספות יום טוב, און געזאָגט: "איך בין דאך אזוי אפגעהיטן אלעמאל אין קדושת ביהמ"ד, אַזויווי דער תוספות יו"ט האט אזויפיל מעורר געווען דערויף, בעט איך, אז בזכותו זאל איך נישט צוקומען צו קיין נסיון!"

ס'איז נישט אַדורך קיין צוויי אָדער דריי מינוט, און יענער האט מיר צוריקגערופן!

מיר האבן אפגערעדט, און מסדר געווען וואס מ'האט געדארפט, און איך האָב נישט געדאַרפט אַריינברענגען מיין פאָון אין ביהמ"ד. הודו לה'!!!

ס'איז געווען מיין 'פריוואטע ישועה'.

נאָך איין זאַך וויל איך צולייגן, אולי וועט עס זיין אַ זיכוי הרבים.

געוויסע בתי מדרשים האָבן אַזאַ קעסטל אינדרויסן פון ביהמ"ד, צו קענען אַריינשטעלן דארט די פאָון, אַזוי ברענגען עס מענטשן נישט אַריין אין ביהמ"ד.

איך לייג עס טאַקע אלעמאל דאָרט אריין, אינדרויסן ביים שער ביהמ"ד, און דאס מאכט מיר פערזענליך מורא'דיג גרינג, וויסנדיג אז ס'ליגט דא, און פארטיג. ס'קומט נישט אריין אין היכל ה'.

אויב וואָלט יעדע ביהמ"ד געהאַט אַזאַ באקס, מיין איך אז עס וואָלט געווען אַ גרויסער תועלת, און אַ געוואלדיגער זיכוי הרבים. עס וואלט ממש געטוישט די צורה פון אונזערע בתי מדרשים!

וועה ס'האָט די יכולת אדורכצופירן אזא רעוואלוציע אין יעדן ביהמ"ד ביי כלל ישראל, בין איך זיכער אז ס'וועט זיין אַ גרויסער זכות פאר אים, און א ריזן אויפטו פאר כלל ישראל.

כל טוב, הצלחה רבה.

גַּם בָּחוּר גַּם בְּתוּלָה!

איך וויל איבערגעבן א מעשה פלא, וואס האָט זיך אָפּגעשפילט אין ק"ק יאוואזשנא.

ס'איז געווען דא אַ דרייסיג-יָאָריגער בחור, וואָס האָט גאר לאַנג געוואַרט אויף אַ שידוך. זייער אַסאך בחורים, תלמידים פון דער יאוואזשנער ישיבה האָבן זיך מקבל געווען אַ קבלה לזכות פון דעם בחור נישט צו רעדן ביים דאוונען אויף פערציג טאג.

אָבער, דער בחור איז ניטאמאל געווען נעקסטס... ער האָט נאָך געהאַט אַ שוועסטער פאַר זיך. ביידע זענען געזעסן מיט פארבלוטיגטע הערצער, און געוואַרט אויף אַ שידוך.

ס'איז לא יאומן כי יסופר, אָבער 'פערציג טעג נאָך די קבלה', האָט זיך עס אָנגעהויבן רוקן.

און צוויי טעג שפעטער, דאָס הייסט ביים 42'סטן טאָג איז זיין שידוך געוואָרן געשלאָסן! אלט זייענדיג ד-ר-י-ס-י-ג יָאָר!

אָבער די מעשה איז נאָכנישט פאַרטיג.

אזויווי מען האָט געהאַט 'געסקיפט' זיין שוועסטער, האט דאס דעם בחור מורא'דיג וויי-געטון, ס'איז אים געגאנגען בנפשו איר שוין צו זען א כלה פרייליכערהייט און גליקליכערהייט.

וועז דער בחור האט געהערט וועגן די אלע זכותים וואס די בחורים האבן זיך אונטערגענומען לזכותו, האט ער אליין אנגעהויבן קאמפיינען, אז אידישע קינדער זאלן נעמען קבלות לזכות פון זיין טייערע שוועסטער.

דאס איז פארגעקומען אינמיטן וויינטער. מען האָט מקבל געווען קבלות, איינמאל און נאכמאל. די גוטע פריינד האבן גענומען קבלות פון 'פערציג טעג' נישט צו רעדן בשעת התפילה.

הפלא ופלא: זיין שוועסטער איז ב"ה גליקליך אַ כלה געוואָרן, און איר וויסט וועז? אין דעם טאָג פונעם תוס' יו"ט'ס יָארצייט!

די מעשה איז ממש האָר-אויפשטעלנד. ס'איז אַ פחד פחדים'דיגע מעשה, וואָס וויזט די גרויסקייט פון קדושת התפילה און קבלת טובות.

הצלחה וברכה. מיר האָבן זייער הנאה פון אייער גליון. דער אויבערשטער זאָל העלפן, אז דער זכות זאָל אייך באַגלייטן, און איר זאָלט וויטער קענען אויפטון למען כבוד שמו יתברך.

מי שברך שחזיבר מרן בעל תוס' יו"ט זיע"א

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן דָּוִד וּשְׁלֹמֹה, הוּא יְבָרֵךְ הַשּׁוֹמֵר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ מִלְּהַפְסִיק בְּשׁוּם דִּיבּוּר. מִן בְּרוּךְ שֶׁאָמַר עַד גְּמַר הַתְּפִלָּה וּבִשְׁעַת קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה שֶׁבְּצִיבּוּר: אַפִּילוּ בְּדִבְרֵי תּוֹרָה וְאֵיזֶה דִּיבּוּר כָּל שֶׁכֵּן בְּשִׂיחַת חוֹלִין וְסִיפּוּרֵי שְׁמוּעוֹת. וְיִתּוֹלוּ עָלָיו כָּל הַבְּרָכוֹת הַכְּתוּבוֹת בְּתוֹרַת מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם וּבְכָל סִפְרֵי הַנְּבִיאוֹת: יִרְאָה זַרְעַ בָּשָׂר חַיִּים וְקַיָּמִים. וְיִזְכֶּה לִשְׁנֵי שׁוּלְחָנוֹת שֶׁבִּשְׁנֵי עוֹלָמִים: שֶׁהֵם הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר וְהֵנָּה טוֹב. וְהָעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא יוֹם שֶׁכֻּלּוֹ אָרִיךְ גַּם טוֹב: וְנֹאמַר אָמֵן:

KEREN TOSFES YOM TOV
670 Myrtle Ave #6449
Brooklyn NY 11205
Tel: 212.299.9185 Fax: 212.244.6551
Email: Gilyon@KTYT.org